

MATJAŽ KOCBEK

Puma s kladivom

V spečem pričakovanju

V sanjah smo vsi otroci. Bose nas vzamejo sanje v ta neznani čas, ki smo mi. Nič ni krvi in velikosti skeleta, ki bi oviral odprtine. Neznane enačbe smo, ki jih nekdo prebira. Jezik neznan in pečat na trebuhih izgineva. Vasi in mesta plavajo z nami, hišne številke in zgodovina, ki od nemira grehov v emulzijo tišine se razliva.

Ni angelov in sunkov vetra, ocean smo in nič ni prehitevanja, ker misel sama v lastno misel se zadeva. Krik v nas samih odmeva.

Prsti tenki kot vonj in oči polne praznine.

Pod nožicami šušti želje in krivice, a nikamor ne pridemo.

Zgoraj je izginilo v globino, spodaj je vzelo barve.

Temne obleke je slekel sunek in grehe padec v premico.

V krivuljo, ki smo jo zarisali v lesket porodne vode.

Sanjamo Mandalo, sanjamo sanje, ki smo mi.

Hvaležno nas nosi blaženi nasmeh.

Pa se ne znamo nasmehniti drug drugemu, ker smo eno.

Delfin ukrade ogenj

Zaklal me je, ki je mrtev. Odrl je kožo in si nadel mojo podobo. Svojo je natlačil z mahom in kamenjem. Vzel mi je jezik in ga naučil rokohitrstva. Z eno samo besedo je lomil srca. V moje meso so zagrizle njegove podgane. Požrle so plod, ki sem ga nosil. Vzel iz kovčka moje spomine in jih obtežil s kamenjem. V usta natlačil tuje besede in kosti vrgel v plitvino. Da se obdrsajo in obrabijo v pozabo.

Z nožem je vzel svetlobo, a sem v mraku dvignil veko, da si zapomnim letni čas in njegove sledi, iz katerih se je kadilo, ko je drsel preko ostrih robov soteske. Pod tujo kožo se je svetilo mlado telo. Sredi zamrznjene reke je mladenič izsekal luknjo, kot da bo lovil hladne ribe, a je v tišini zdrsnil vanjo in kakor prozoren delfin zavriskal od neznanske svobode.

Mesečina v Loutru

Kam greva, moja draga?

*Večer je ugasnjen in zadnja oliva se je odtrkolikala do roba sveta.
Odsanjala si se v albume, težke platnice so nasule prah na tehtnice.
Disperzna noč, tečaji planeta ječijo. Kričim, a zgodovina spi. In psi,
polni zajčjega mesa, spijo. Vse sanja. Predmeti nimajo teže. Vse se spogleduje
s težnostjo. Plod v mojem telesu dobiva tvojo podobo.*

Kam greva nocoj, moja mila?

V blaženost, v milino?

Tvoje prsi se dvigajo, ker svet diha. Veke so zastrle ogenj.

Plavaš po sobi, na mizi steklenica vina in prek stola nežna tkanina.

*Sosedje plavajo, naša hiša, ki je streljaj od zaliva, plava in drgne nežno se ob
hrbet delfina, se spominjaš, draga, kako močna je pesniška mesečina!?*

*Vzamem se med dlani, med drobce vznemirljive soli, diham tišino in
močna sla me drži na dnu, kot iskalca biserov s težkimi podplati,
sešitimi od dolgih poti. Sam v sebi sem skrivnost spreminjanja,
moč oceanske plime, spreminjam lege zvezd in begam navigatorje,
da trgajo zemljevide in astronome, da v tišini pokleknejo in se v trenutku
zavedo, da je Bog v naravi sami. Vsi čudeži in v vrtincu midva – jaz zapiram oči,
ti kakor zvedav otrok pogladiš si telo.*

Med nama je nebo, a vendar ti podarim sina.

Libido

*Danes bom senca.
Igral se bom s seboj.
Kraljevič in berač.
Substanca pričakovanja in njegova zvestoba.
Slo pobega.
Zločin in kazen. Moški in ženska. Znanca ali ljubimca?
Spomin, ki udejanja.
Meso, kosti, bitje srca. Toplota in nevoščljivost.
Smrtni grehi in spoved. Hostija in prebavila. Eteričnost, sublimacija
na zalezovalski strani. Glagol kot razpenjena botanika.*

*Senca sem in moj čas je svetloba. Luč, ki jo moj gospodar dobi ob izviru in izgubi v delti izliva, je kazen razcepa. Zlo dvojine, ki je gon in usoda malih plemen. Zvečer leževa v posteljo, zakleneva vrata, odrineva ženo in njeno senco, psa in ribe s svojimi sencami. Zapreva veke, in ko gospodarju seže desnica k luči, da bi ji ukradel ves nasmeh in ga zavijugal v nič – tisoč temnih bitij, ki pokrivajo in delajo planet rodoviten, plane s tisočerimi sekalci nadenj.
Da ga napojijo s sanjami in spomini.
Da se bo ves preselil v sublimno.
Oče in mati hkrati. Ejakuliral bo praznino.
Neznosno resnico o sebi bo odplaknila plima.
Okoli brez dna. Zrklo brez svetlobe. Točka brez dimenzij.*

Hotelska brisača

*Obrazi, telesa, vagine, penisi, ritne luknje, čevlji,
imena, zdršana do brezimnosti, letni časi, izbrisani v
mrtvaški prt. Dvigalo in vzorci tkanja ječijo v labirintih
babilonskega konventa. Žuželke potohodijo pod parketom
in za tapetami. Obrabljenost resničnosti se zlizuje z mojo samoto.*

*Oba z brisačo sva iz davnih časov. Ona je bila skrbno urejena,
našopirjena, odišavljena in voljna, da sprejme mlado telo.
Moje vročične oči in blodnjav kurac pripravljeni, da stopijo v goste.
Ob postelji travnik, poln zgodnjega poletja. Kresna noč in hieroglifi
nežnih besed. Hotelsko pročelje se je svetilo od pohote, posli so
bili sklenjeni in ne duha ne sluha o vojnah.*

*Vonj mladih teles je premikal zavese. S stropa mediteranski zimzelen.
Dišave – kadilo in ambra. V milu sla ponovne združitve, miline in
postkoitalne nirvane. Cigarete iz pergamenta, z božjo pisavo popisanega,
močno moško vino v kopalniških kozarcih.
Dom in svet hkrati. Brezkončna ozvezdja in midva brezčasno bosa.*

*Brisača in jaz. Stara znanka, ovita okoli ostrostrelčeve desnice.
Pripravljena na tango. Divji ples neskončne ljubezni.
Breztežnost v gibanju. Sloka tema, ki je lahko luč.*

Gora v zasuku

Tvoja beseda ovne, ko jo misliš. Ustvaril si se, srce je za vekomaj v tvojih prsih. Roke in noge lahko zatajiš. Ni boga, razen Boga, in ti si njegovo hrepenenje. To spoznaš, ko udari ura. Za sram, kozmični sram, ki je spal v tebi, je prepozno. Kot cvet si – prevzeten, a krhek. Vešča – ali si že slišal zanjo, v gorenju stenja izgineva.

Slep si. Z visoke gore se daleč vidi. Nevihta bo padla in drevesa polegla. Lasje odpadli v tvoj motni pogled. Ujet si v lastni pasti. Sladka kri odteka v sredico gore. V kelih hrepenenja. V nepreteklost, v nesedanlost in v neprihodnost.

*Poješ pesem, preden si bil ustvarjen.
Zaslutiš svoj obraz, še preden se rodiš.
Stojiš pred goro, ki je v tebi. Dobro in Zlo sta v tvojih dlaneh.
V oprijemih in vrveh. V kroženju gore in padajočih zvezdah.
Presoja je krinka, da se ti gora lažje izmakne.
Tvoj božanski izvor je v gori, ki je v tebi.
Pojdi vase, ki si preteklost.
Pogubni padec z gore je odrešenje. Je sonce tisočernih poti
in strani neba. Vstal boš med padanjem vase.*

Puma

*Čas, ki se je izmaknil fizikom, je v njeni hoji.
Fuzija stvarstva v njenih očeh. Giblje se ob izviru zgodovine,
a ga ne preskoči. Poganka, ki je ušla grmadi.
Tačice božajo vrat in temna dlaka gladi sapnik.
Kroženje zvezd v njenih očeh ubija misel na beg.
Njen jezik oblizuje mojo moško hojo.
Vrvohodec na vrvi, razpeti v meni samem.
Pekel z blaženim ognjem, hlad z vročičnimi očmi.*

*Njena jasnovidnost ni izmerljiva, tudi moje telo je brez
proporcev. Moje besede brez pomenov, moj grob brez globine.
Religiozna izkušnja utripa – kot neonski napis nad bari,
konfesionalnost se toči v ogromnih volumnih. Pesnikom v golte teče
žareča substanca urokov.*

*Ne vem, kdo je nevesta – puma ali moja senca? In kdo ženin?
Poštar mi nosi njen vonj v dlakavih pismih.
Posilstvo izvirne nedolžnosti. Ljubezen moja, temna puma,
moji požirki so dolgi, daljši od tvoje brezčasnosti.
Črna puma – black label, strastni požirki zemlje, ognja
zraka in vode, eno samo središče, na dušek,
zdaj sem in nisem hkrati.*